

Breuers beton is voor de eeuwigheid

Veronachtzaamt Den Haag de geschiedenis als het de Amerikaanse ambassade aan het Voorhout sloopt of bewijst zij haar juist een dienst omdat we dan het weggebombardeerde vooroorlogse verleden in ere kunnen herstellen? Architecten, politici en (een paar) gewone mensen vlogen

elkaar deze week in de Koninklijke Academie over dit *to be or not to be* in de haren. Niets nieuws, want zolang de ambassade bestaat is het voor de één een steen des aanstoets en voor de ander een icoon van het moderne bouwen. Deetman bijvoorbeeld beschouwde het tot in de laatste dagen van zijn bewind als een persoonlijke missie om het beton van de Amerikaans-Hongaarse architect Marcel Breuer (1902-1981) op te mogen ruimen. In de academie bleek dat PvdA'er Marnix Norder, de Haagse bouwethouder, zijn afgrijzen ook al niet kon onderdrukken. Interessant, want fractievoorzitter Marieke

Bolle legde hem met een mescherpe glimlach uit dat zijn partij tegen sloopt is. Van haar mag het gebouw een openbare functie krijgen. Tentoonstellingen en zo. Ik kan niet wachten. Dat komt omdat ik de *powerpoint* van architectuurcriticus Wijnand Galema heb gezien. Hij verricht een studie naar de waarde van het Breuer-gebouw. Tijdens zijn research vond hij onbekende foto's uit 1959, net na de oplevering, van de beroemde fotograaf Jan Versnel. Hij toont het gebouw als een schoon en stralend kunstwerk. De zon boort zich door de vesting en de gepolijste halve honingraatvormen in de gevels

weerkaatsen het licht even helder als de ramen die de andere helft vormen. Het interieur waar we misschien ooit kunst kunnen bewonderen is een verborgen schat: hoge lichte ruimten, subtiel vormgegeven en liefdevol tot in de kleinste details uitgewerkt. Veel is vertimmerd en in hokjes opgedeeld, maar alles kan worden hersteld, aldus Galema. Slopen is een schande die tot in alle hoeken van de wereld zal doordringen. Herstel zal Den Haag sieren en het internationale en culturele karakter versterken. Dat willen we toch zo graag?